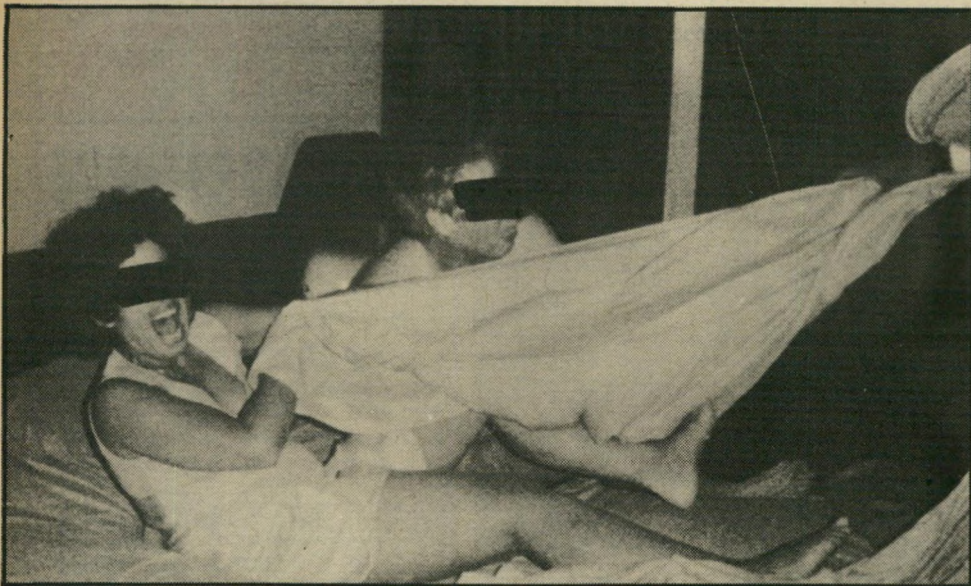

הבעל והצלם פרצו למלון וצילמו את הזוג מצלמה במיטה

לא יתכן כי אשתי נתגדה בי בפריסיה, ואף תעבור באופן גלוי, ויחד עם זאת אחייני במזונותיה, כתב הבעל בבקשתו לבית-המישפט.

השופט יהושע מרכוס, הדן בבקשת-מוזנות, רחה ביני-תיים את הדיון בתיק, עד אחרי פגרת בתי-המישפט.

בטרם רצתה. באמצעות עורך-דינה, אריה צ'רטוק, הגישה האשה בבקשה להקמת הדיון, וביקשה גם לסלק את בעלה מהבית.

היא סיפרה כי בעלה מכה אותה ומתעלל בה באופן קבוע, גם לעיני הילדים. היא סיפרה כי לפני זמן מה פתח את ברדהגאו במיטתו, וקיווה כי היא תיכנס ותדליק גפרור כדי שיקרה לה אסון.

על קורות הלילה שבו צולמה, סיפרה האשה את גירסתה. היא אמרה שהיא חוששת מאוד מבעלה, בגלל אלימותו והאיומים שהוא משיע גדה מפעם לפעם. כאשר בנה בן ה-14 בבית, היא נשאר איתו, ולנה בבית על אף פחדיה העזים מבעלה. אולם באותו לילה יצא בנה הקטן לטיול, והיא נותרה לבדה בבית. היא חששה מאוד מפני הלילה הקרוב, ולכן ביקשה מידיד שלה להגן עליה. כך הגיעו ה-2 שניים לבית-המלון, ולכן בילו את הלילה ביחד. היא אינה מודה כי היא בוגרת בבעלה, ואף אינה מודה כי היא עוברת באופן קבוע.

האשה פנתה לבית-המישפט המחוזי וביקשה מוזנות על כורה ועבור בנה הקטין. בית-המישפט פסק לה מוזנות ומנייים בסך 90 שקל לחודש, וגם הטיל את כל הוצאות החזקת הבית, והוצאת הדין על הבעל. באותו זמן פנה הבעל לבית-הדין הרבני וביקש שלום-בית.

הבעל טען שאשתו עוברת ומרויחה למחיתה, שלפני שנה עבר ניתוח השתלת-כליה ושמואזו הידרדרו עסקיו. הוא הסכים כי עליו עדיין להתאשפז מפעם לפעם לכריכות, והדבר מקשה על שיקום עסקיו. בתביעה שהגיש לבית-הדין הרבני, הוא ביקש להגן על הבעל את תמונות משפט, להקטנת דמיה-מוזנות, צירף הבעל את תמונות אשתו ומאהבה במלון, וביקש להקטין את סכום-המוזנות שהוטל עליו, וכן להטיל על אשתו את מחצית סכום הרצאות-הבית.

אם, כפי טענתה, היא אינה עוברת בחוק, אין צורך לשלם לה עבור עזרת, והרי יש לה זמן פנוי לרוב, ויכולה היא להשקיע ולגונן את הגינה בשעת הצורך, ואין צורך לשלם לצוות גנים, כתב הבעל.

למרות הכל ממשיכים בינתיים בגירסה להתגורר בדירה אחת, ואם לא ירצחו האחד את השני, יתברר עניינם בחודש אוקטובר בבית-המישפט.

במהלומות אחדות הצליחו שני הגברים להתגבר על רלת-המלון, ופרצו לחדר. הזוג המנומנם, ששכב במיטה, התעורר בבהלה. האשה, לבושה בכותונת-לילה, ניסתה להסתיר את פניה מהמצלמה המבויקה, והגבר הדיערום ניסה לקפוץ מהמיטה.

בעוד הצלם מצלם, התחיל הגבר השני למשוך את הסדין על הזוג ולהפליא בהם את מכותיו. בעיקר היכה הגבר את האשה, שהיא אשתו, והצליח לשבור את אפה. צריחותיה של האשה הועיקו את עובדי מלון-הפאר, ואז הסתלקו הצלם והבעל הוועם.

האשה והגבר שהיה איתה התלכשו, ויצאו לתחנת-המיטרה כדי להתלונן. כל זה קרה בלילה שבין ה-29 ל-30 ביוני, בבית-המלון דן פנורמה בתל-אביב.

המיטרה עצרה את הבעל וחקרה אותו, אך הניחה לו ללכת לדרוכו, כאשר הסתבר לה כי הוא מושתל-כליה, ומעצד עלול להזיק לו ולפגוע בבריאותו.

נפלה מיוזרדה. בגירסה מפתחית-קיווה נוהגים להטיף ריד מדי פעם את המיטרה בתלונות הרדיות. האשה טוענת כי בעלה הוא גבר אלים, הממרר את חייה, מאיים עליה וכבר שבר את אפה לפני חצי שנה. היא סיפרה למיטרה ולבית-המישפט שהיא חוששת לחייה, וכי בעלה מאיים שיהרוג אותה.

הגבר, מצידו, המיוצג על-ידי עורך-הדין אברהם רבירי, סיפר סיפור אחר לגמרי. בבקשה שהגיש החודש, אחרי שצילם את אשתו במלון, ביקש להפחית את המוזנות ה-2 ומנייים שהוטלו עליו בבית-המישפט. הוא טוען כי אשתו בוגרת בו, ואף משתכרת למחייתה בעבודה בחנות-צילום השייכת למאהבה.

אשתי יוצאת מדי יום מהבית בשעות הבוקר, ומגיעה הביתה אך בשעה 9.30 בערב. ולעיתים היא נעדרת כמשך כל הלילה. כל עניין אין לה בטיפול בכך, והוא נאלץ להרשאר לבדו בבית עד לשובי.

לפני יומיים הובהר לי כי אשתי יצאה עם מאהבה, בני-טלם איתם מיוזרה. אחרי מעקב נראו אשתי ומאהבה נכנסים לבית-המלון בתל-אביב, ומשארם שם ללינת-לילה בחדר אחד.

לקראת שעות הלילה המאוחרות נכנסתי לחדר ומצאתי את אשתי ומאהבה ישנים במיטה אחת, כאשר הגבר עירום ואשתי בכותונת-לילה.

משנוכח הצמד כי צולמו, תקפו אותי וניסו להוציא ממני את המצלמה, כדי להשמיד את התמונות.

מיטרה-המכונת בגלל כאבי-גב, וכי התחנתים שימשו אותה לניגוב שמי שות-המכונת.

הריינים הסתמכו על התמונות שראו, על ריבירי החוקרים ששמעו, ועל הוראתה של האשה כי היא המצולמת בתמונות. ההוקרים הפר-טיים, שצילמו את האירוע, העירו כי ראו את איבר-המין של הגבר בפיה של האשה, וראשה עלה וירד, כתבו הרב-נים. להסברה של האשה לא האמינו, וקבעו: אין צורך לנהל שיחה תרבותית בחולות ראשון-לציון. לא מתקבל על הרעת שתחנתים שימשו לניקוי שמשות, מאחר שהם היו במצב חדש לגמרי. לא קיבלנו כל הסבר להיצאאות למרגלותיה של האשה

לשת הדיינים רכנו על צרור תמונות-תועבה, וניסו לגלות מתוכן מה כדיוק עשתה הגברת במכונתה עם רופא מורקן בחולות ראשון-לציון.

בעלה של הגברת המתגורר רוב הזמן בחו"ל, הגיש תביעה לבית-הדין הרבני וביקש לגרש את אשתו ולחלק את רכושם. האשה התנגדה לגט וביקשה שלום-בית.

הרבנים והמין האוראלי

בית-הדין הרבני. כמו כן הראו התמונות בעליל כי שימלתה של האשה היתה מורמת למעלה באופן בולט. אם נצרך את הוראתה של האשה כי היא זו שצולמה, יחד עם עדותם של החוקרים הפרטיים על האירוע, אין מנוס מן המסקנה כי עילת תביעת הגירושין של הבעל הוכחה כראוי.

כאן נכנסו הרבנים לניכוי ההלכה, וקבעו כי אומנם על-ידי מעשה-המין אוראלי, המכונה בשולחן-ערוך "ביאה דרך איכרים", אין כדי לאסור אשה על בעלה, אבל ודאי שהוא "מעשה כיעור", שאינו נופל בחומרתו מן האמור בשולחן-ערוך על המנשק על פי חלוקה, ועל כן דינה של האשה שתצא בלא כתובתה.

האשה הייבת לתת לבעלה גט, והפטירה גם את כתובתה ומוזנותיה. השאלה היחידה שנשארה פתוחה היא מה ייעשה בתמונות-התועבה אחרי סיום הדיון בתיק.

לכל אחד מהצדדים היו טענות והאשמות כלפי חברו. האשה טענה כי הבעל קשר רומאנטי עם אשה בחו"ל, והבעל סיפר כי לאשתו מאהב רופא. עורכי-דינו של הבעל, מנשה וינון כרישילטון, מיהרו והציגו לפני בית-הדין ראיות חותכות לבגידתה של האשה. חוקרים פרטיים העירו לפני בית-הדין, סיפרו מה ראו באותו יום בחולות ראשון-לציון, והציגו צרור-תמונות וזוג תחנתונים שלקחו מהמיטרה.

הדיינים הביטו בתמונות וקבעו: בתמונות שראינו, נראה הרופא כשהוא שוכב מטה על מיסעך הכיסא במכונת, והנתבעת רוכנת מעל איזור איבר-המין שלו, כאשר שימלתה מופשלת כלפי מעלה.

האשה הודתה כי היא אומנם האשה המצולמת בתמונות, אולם טענה כי עסקה בוויכוח טיפוחי-תרבותי עם הרופא. היא טענה כי הוא נשען על

מעשה מגונה בבית-המישפט

המישפט. באותו זמן הגיעה לבית-המישפט פקידתו של עורך-הדין אריה צ'רטוק, כאשר בידה פקודות-מאסר שהוצאו נגד ביטרו, בגלל פיסקידיו כתיקים אורחיים. על פי הוראת מעסיקה, עורך-הדין צ'רטוק, יצא שוטף לעצור את ביטרו בבית-המישפט.

ביטרו, ועורך-דינו הופר, התגדרו בתוקף למעצד, באמרם כי פקודות-המאסר בוטלו. ויכוח חריף הפתח עם השוטר, ובינתיים הסתלק ביטרו מהמקום. עורך-הדין הופר פנה לבית-הדין וביקש ממנה להודות. היא סירבה, והוא החל רודף אחריה עד לקומה הרביעית של בית-המישפט.

עורך-הדין רץ אחרי הפקידה וצעק לעברה: את עצורה, את כמעצרו! התפתח מירדף במיסדרונות, עד שעורך-הדין השיג את הפקידה ותפס אותה ברצועה. הוא סחב אותה בכוח ומנע

משהיג הנאשם את המת-לוננת, שנמלטה ממנו בריצה, תקפה על-ידי כך שחיקב אותה בכוח ומנע ממנה להסתלק ממנו. תוך כדי כך שם את ידו האחת על חזה, כבידו לרצונה, ומתוך כוונה לבצע בה מעשה מגונה" כן אומר כתב-האישום, שהגיש שה השוכן התובעת עירית אברמוב, מפרקליטות תל-אביב.

לכאורה זהו כתב-אישום שיגרתי, שריכים כמותו מוגשים מדי יום ביומו. המיוחד בו הוא הוזהו של הנאשם והמקום שבו נעברה העבירה. הנאשם נכתב-האישום הוא עורך-הדין דניאל הופר (40) מתל-אביב, והמעשה נעשה, על פי כתב-האישום, במיסדרונות בית-המישפט השלום כי תל-אביב, ליד השוטר אבי בן-חיון. המיקרה קרה בחודש נובמבר בשנה שעברה, כאשר עורך-הדין הופר היה יחד עם לקוחו, ישראל ביטרו, בבית-

שהחל את דרכו כמבקר-סרטים ביומון המיפלגה הסוציאליסטית השלטת, הגיע עד-מהרה למסקנה כי תמורת 15 גאורות לשרות-ביקורת הוא לא יגיע רחוק.

הוא התפטר ממישרתו בארבייט-צייטונג (בגרמנית: עיתון-העובדים), פתח חנות-תקליטים אופנתית בלב וינה הבירה והפך עד מהרה לבעל שרשרת חנויות-תקליטים מצליחות. שפיגל לא הסתפק בכך, ביקש להרחיב

יכול להיות למישהו ספק שהמדובר ביהודי. ולא סתם יהודי, אלא המצליחן הגדול ביותר באוסטריה 1986. זהו מרקוס שפיגל, מפיק תקליטים צעיר (33), שעשה בשיבוע החודשים הראשונים של השנה 35 מיליון שילינג אוסטריים (יותר משניים ורבע מיליון דולר) על כמה תקליטי רוק ופופ שסכשו את מרכז אירופה בסערה.

התלוננה במיטרה, וכך מצא את עצמו עורך-הדין הופר נאשם בעבירות של תקיפה ומעשה-המנוגה.

ממנה להסתלק, אחר-כך, על פי כתב-האישום, שם את ידו על חזה ומשך אותה לעבר השוטר בן-חיון, שהיה

קורט ולדריים. אולם להפתעת הכל הוא הודיע שהוא כועס מאוד גם על מדינאי אוסטרי אחר, היהודי ברונזו קרייסקי.

הדקע לכעס זה אינו אלא הקשר של שפיגל אל ישראל: לפני 13 שנה, בגיל 20, הוא החזיר את פינקס-החבר שלו למיפלגה הסוציאליסטית האוס-טרית. היה זה אחר שברונזו קרייסקי וגולדה מאיר החליפו עלכנות, ערב מילחמת יום-הכיפורים.

את אופקו. את אלה אכן הרחיב, בעזרת קידום וטיפוחם של כוכבי פופ ורוק אוסטריים.

וכאשר הפיק בראשית השנה את אמדיאוס, תקליט-רוק המרמז לכיוונו של אמדיאוס מוצרט. הוא גרף את כל הקופה. מתקליט זה בלבד הוא מכר ארבעה מיליון יחידות.

50 דולר לפעודה. עם הצלחה כזאת היתה חשיפתו של שפיגל